

Příběhy našich sousedů

Věra Vozobulová

Scénář k rozhlasové reportáži

Rádi bychom vám představili Věru Vozobulovou, která se narodila Vladimíru a Věře 16. března 1953 v Jihlavě. Její rodina byla dobře materiálně zabezpečena. Její otec byl od 21 let voják z povolání a její maminka pracovala jako úřednice. Když byla dítě, nejraději si hrála.

„My jsme si hodně hráli venku, v sousedství bydlelo hodně dětí, takže jsme běhali, hráli si a doma jsem si hrála s panenkami.“

Její rodiče jí často vyprávěli různé příhody. Jedna z nich byla o jejím dědečkovi, který byl zedník a pracoval v továrně na konzervy na zpracování masa Studená. Zaměstnanci tam dostávali často šišky salámu. Její otec jezdil na kole po vedlejších vesnicích a v zimě roku 1940 tam působil partyzánský oddíl. On ten salám předával někomu ve vesnici a ten ho pak nosil partyzánům.

„Ještě jedna příhoda: dědeček na začátku války zakopal motorku, aby mu ji nevzali Němci. No a někdy v tom lednu nebo únoru 1945 ji vykopal a poslal tatínka, aby se dostal do skladiště Němců k benzínu. Tatínek si vzal s sebou kamaráda, do toho skladiště se dostali a tam bylo několik barelů s tekutinama. A on si zapálil sirku a pod tím světlem ze sirky hledal ten benzín. Nevybuchlo to. Takže přinesl konvičku benzínu.“

Po srpnu 1968 nesouhlasil její tatínek se vstupem vojsk Varšavské smlouvy. V roce 1969 při prověrkách odmítl podepsat souhlas se vstupem sovětských vojsk, za což byl vyloučen z armády i z komunistické strany.

Další událost, která utkvěla paní Vozobulové ve vzpomínkách, byl 21. srpen 1968, který vám sama přiblíží.

„Protože to bylo o prázdninách, tak jsem byla u babičky v Jihlavě. Já jsem se hrozně těšila, že se budu v 9 hodin ráno koukat na pohádku. Před 9. hodinou nás přišla vzbudit babička a zoufalým hlasem řikala: ‚Holky, vstávejte, je válka.‘ Sovětský tanky ruský jsem viděla poprvé 23. srpna, oni sice přijeli na náměstí do Jihlavy pár tanků, ale rychle odjeli.“

Také jsme se naši pamětnice zeptali, co na této době bylo nejtěžší a co nejkrásnější.

„Asi nic krásnějšího nebylo, než je dneska. Protože lidi se báli mluvit, respektive na veřejnosti o politice prakticky nemluvili, doma se mluvilo jinak, než se mluvilo ve škole. Bylo to neuvěřitelný pokrytectví. Stály se fronty na maso každý pátek nebo sobotu dopoledne. To si dneska neumíte představit, jak to vypadalo v obchodech.“

Nakonec jsme se chtěli zeptat naší pamětnice, co by chtěla vzkázat dalším generacím.

„Abyste nikdy nepřipustili, aby se mohla vrátit komunistická ideologie.“